

Puigcornador i Les Llosses

(Ripollès)

FITXA TÈCNICA:

Barcelona: Col·legi Jesus - Maria

Hora de sortida: 7:45 hores.

Menjars: Esmorzar en ruta i dinar de restaurant.

Longitud: 10,200 km aprox.

Durada: 4:00 h aprox.

Punt més elevat: Puigcornador, 1230 m

Desnivell acumulat: 446 m de pujada i 379 m de baixada.

Preparada per: Miquel Torné, Estrella Collado y Reinaldo Collado.

Santa Maria de Matamala

ITINERARI:

L'Hostalet (835 m), rec de Danyans (790 m), Comià (990 m), Sant Pere de Serrallonga (1035 m), Serrallonga de Dalt (1060 m), collet de les Bruixes (1170 m), Puigcornador (1230 m), coll Tallat (1140 m), collet de les Oracions (1090 m), can Dacs (Restaurant) (911 m).

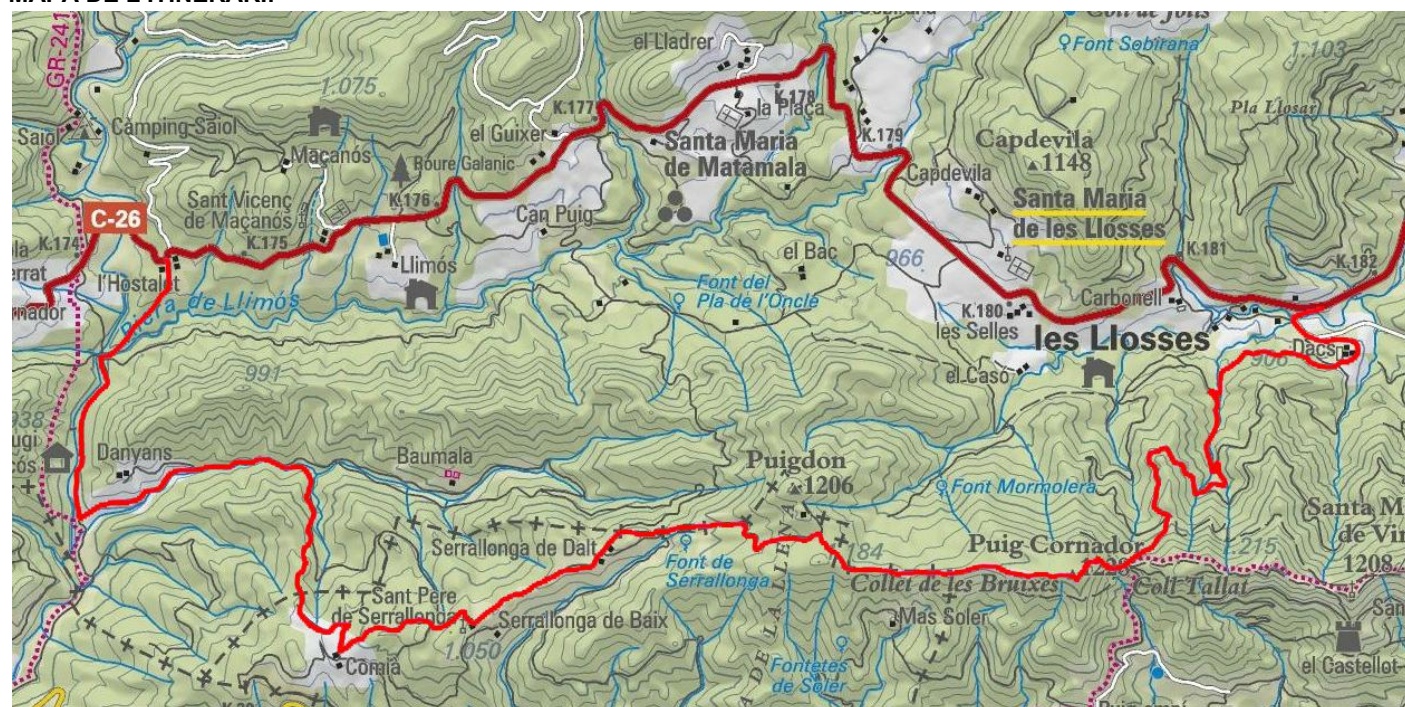
DESCRIPCIÓ DE L'EXCURSIÓ:

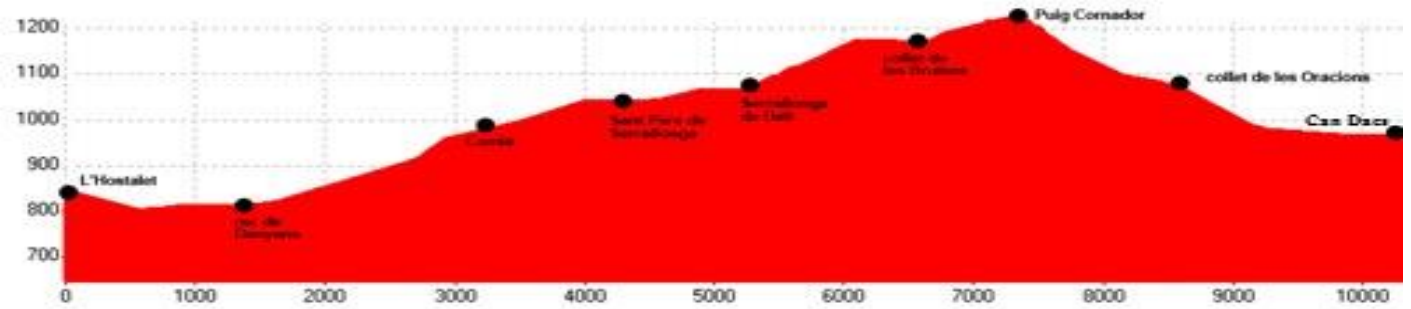
Iniciarem l'excursió al llogarret de l'Hostalet, a peu de la carretera C-26, per una pista en direcció sud. Després de creuar la riera de Llimós arribarem a la riera de Merlès, deixarem una pista a l'esquerra i seguirem amb la riera a la dreta. Després de deixar el molí de la Farga a la dreta, a un nivell més alt, arribarem a una bifurcació on prendrem una pista a l'esquerra que remunta per la vall del rec de Danyans. Més endavant deixarem una pista a l'esquerra i anirem a la dreta per un camí que remunta la vall Comià fins arribar a la casa que dona nom a la vall. Abans d'arribar a la casa prendrem una pista a l'esquerra que ens portarà a Sant Pere de Serrallonga i seguint aquesta mateixa pista arribarem a Serrallonga de Dalt i després a un coll, on la deixarem per anar a la dreta per un camí carener que de primer ens portarà al collet de

les Bruixes i després al Puigcornador. Davallarem del cim pel seu vessant est, tot seguint un camí que ens portarà al coll Tallat, on prendrem una pista en direcció est-nord-est que ens portarà al collet de les Oracions, on prendrem una pista a l'esquerra que més endavant deixarem per prendre un camí a la dreta que ja no deixarem fins al restaurant a la Masia Dacs.

MAPA DE L'ITINERARI:

PERFIL DE DESNIVELLS:

SANT PERE DE SERRALLONGA

Edificació preromànica del segle IX, de planta quadrada i un arc triomfal molt rebaixat. Ha sofert reformes en l'ornamentació i en la volta, el 1724, i guarda dues imatges barroques de Sant Pere i Santa Maria del segle XVIII.

El temple es trobava dins de l'antic terme del castell de la Guàrdia al lloc conegut antigament com a Vilallonga. Aquest indret ja es troba documentat en l'any 938. Entre els segles XIII i XIV el nom de Vilallonga apareix substituït pel de Serrallonga, nom d'un mas proper a l'església.

L'església apareix documentada per primera vegada l'any 1025, en una relació de parròquies del bisbat de Vic. Ja en el segle XIV per la condició de parroquial, probablement a causa del descens de població de la zona i va passar a ser sufragània de Santa Maria d'Alpens.

SANTA MARIA DE MATAMALA

Poble del municipi de les Llosses a la comarca del Ripollès eminentment dedicat a l'agricultura i a la ramaderia.

Està situada en un pujol, a la capçalera de la riera de Llimós (afluent de la de Merlès), tot presidint la vall de Matamala, que s'estén pel sector nord-oest del terme. L'església de Santa Maria és esmentada el 888, en la primera consagració del monestir de Ripoll, quan fou donada al monestir amb l'església de Sant Pere (probablement de Serrallonga) i tota la vall de Matamala.

L'edifici primitiu fou reedificat en època romànica, i ampliat i retocat totalment a partir del segle XVII, que s'allargà la nau amb un presbiteri que substituï l'antic absis; posteriorment es construïren dues capelles laterals (una de les quals datada el 1735), unes golfes i dos arcs als murs de la nau per allotjar-hi altars, com també un nou campanar (segle XVIII), una capella del Santíssim a l'esquerra del presbiteri i una sagristia a la dreta.

RIU MERLÈS

Es tracta d'un sistema fluvial de transició entre el pre-Pirineu i les conques i altiplans centrals, on es conserven poblaments faunístics molt rars. Aquesta riera representa un dels darrers afluents de la conca del Llobregat, on es conserva un bon grau de qualitat ecològica de les seves aigües. L'espai recull l'àmbit fluvial on hi trobem diverses comunitats de vegetació d'ambients aquàtics i de ribera, entre les que destacaríem comunitats de llenties d'aigua, salzedes i vernedes que en alguns punts hi són molt ben representades i en bon estat de conservació. Les comunitats faunístiques de vertebrats associades a aquest medi són especialment riques, amb una comunitat de carnívors ben conservada, entre els quals destaca el turó, la llúdriga, la fagina, la geneta, el senglar i un bon nombre de rapinyaires. Les comunitats de peixos que habiten aquestes aigües són pròpiament mediterrànies i ibèriques (barb cua-roig, bagra, anguila) i amb algunes espècies d'origen europeu.

És una de les úniques mostres dels sistemes naturals de la conca del Llobregat en un bon estat de conservació per la seva qualitat ecològica en les aigües.

Hi trobem una vegetació aigualosa i de ribera i també diverses algues. Els seus hàbitats fluvials estan declarats Reserva natural parcial per a la protecció de la llúdriga.

Al llarg de la riera hi trobem diversos gorgs i zones de platja que conviden al bany en determinades èpoques de l'any. En alguns trams hi ha vedats de pesca de truita.

El riu és recorregut de nord a sud per una pista forestal que facilita la seva descoberta.

Es forma per la unió, prop del molí de Morata (Palmerola), al Ripollès, de diversos barrancs que davallen dels rasos de Tubau (1543 m), als termes de Sant Jaume de Frontanyà i Viladonja. Corre engorjat, als límits del Berguedà, fins a prop de la Quar; s'obre a l'altiplà del Lluçanès, que travessa de nord a sud fins a Santa Maria de Merlès, on s'encaixa fins a uns 200 m de profunditat a l'indret de la seva confluència amb la riera de la Pinya. Desguassa al límit dels termes de Puig-reig i Gaià, aigua avall de la colònia Riera. Té una conca vessant de 173 km² amb una pluviositat mitjana de 880 mm; el cabal és estimat en uns 0,90 m³/s. Té un règim pluvionival semblant al de l'alt Llobregat. Darrerament, hom ha estudiat la possibilitat d'utilitzar la seva vall per a emmagatzemar aigües del Llobregat i col·laborar a la seva regulació. La vall de Merlès, que les comunicacions modernes no han ajudat a mantenir cohesionada, és una zona de transició entre el Lluçanès i el Berguedà pròpiament dit, el despoblament de la qual s'ha accentuat els darrers decennis. Ha estat històricament un límit de comtats (Berga-Cerdanya i Osona-Barcelona), bisbats (Urgell —després Solsona— i Vic), vegueries (sotsvegueria de Berga, a la dreta, i vegueria de Camprodon, sotsvegueria de Lluçanès i vegueria de Manresa, a l'esquerra).